

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení dne 7. prosince 2017 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Dušana Pašky a přísedících Bc. Martiny Vlkové, Dis. a Boženy Tesaříkové **t a k t o :**

Obžalovaný

Ivan H. ,

nar. xxx v xxx xxx, bez pracovního poměru, trvale bytem xxx, v České republice bez trvalého pobytu, nyní ve vazbě ve xxx,

j e v i n e n , ž e

dne 30. 11. 2016, v době od 12:00 hod. do 15:00 hod., v xxx na pozemku č. xxx v xxx nacházející se v parku nad fotbalovým stadionem Meteor Praha 8 v extravilánu ul. Zenklova, v reakci na to, že jej poškozený uhodil baseballovou pálkou a ohrožoval nožem, ačkoliv věděl, že v oblasti hlavy jsou uloženy životně důležité orgány a byl srozuměn s tím, že útokem na ně může poškozenému způsobit jejich závažné poškození, opakovaně udeřil rukou sevřenou v pěst a následně kovovou baseballovou pálkou poškozeného D.M., nar. xxx, do různých částí těla, minimálně však do zátylku hlavy, do čelisti hlavy a na levé ucho, čímž mu způsobil otevřené poranění hlavy s tržně zhmožděnou ránou v levé spánkové krajině a tříštivou vpáčenou zlomeninu klenby lebni, zlomeninu spodiny lebni s únikem mozkomíšního moku, tříštivou zlomeninu obou lícně-čelistních komplexů, úrazové nitrolebni – epidurální a subdurální krvácení (krvácení nad a pod tvrdou plenu mozkovou) s útlakem mozku,

pohmoždění mozku s krvácením do levého čelního laloku, tržně zhmožděné rány pravého obočí a dolního rtu, zlomeninu levého hlezna (zevního kotníku a zadní hrany s minimální dislokací), zlomeninu hlavičky 12. žebra vlevo, pohmoždění stěny hrudní a tržně zhmožděné rány na pravé ruce, v důsledku čehož musel být poškozený hospitalizován, urgentně operován a aniž by se z hlubokého bezvědomí probudil, dne 8. 3. 2017, v 00:10 hod. zemřel, kdy jeho úmrtí bylo v příčinné souvislosti s poraněním utrpěným ze dne 30. 11. 2016,

t e d y : jiného úmyslně usmrtil v silném rozrušení ze strachu a úleku,

č í m ž s p á c h a l

zvlášť závažný zločin zabití dle § 141 odst. 1 trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 6 (šesti) roků.**

Podle § 56 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **trest vyhoštění z území České republiky na dobu 10 (deseti) let.**

Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku **se zabírají** kovová baseballová pálka o délce 85 cm s nejširším místem o obvodu 6 cm a nůž s dřevěnou rukojetí a zlomenou špičkou čepele, obě věci zajištěné při ohledání místa činu v chatce na pozemku č. xxx, xxx v parku nad fotbalovým stadionem Meteor, Praha 8 v extravilánu ul. Zenklova.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen na náhradě škody zaplatit:

Ústřední vojenské nemocnici, Vojenské fakultní nemocnici Praha se sídlem U Vojenské nemocnice 1200, 169 02 Praha 6, částku 215.995,- Kč,

Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Regionální pobočce Praha, pobočka pro Hl.m.Praha a Středočeský kraj se sídlem Na Perštýně 359/6, 110 00 Praha 1, částku 712.799,- Kč,

nezl. D. M., nar. xxxa nezl. K. M., nar. xxx, obě bytem Xxx, obě zastoupeny Mgr. Radkou Marťanovou, advokátkou v Českém Krumlově, AK Latrán 193, každé částku 100.000,- Kč,
nezl. T.Č., nar. xxx, zastoupenou matkou H.Č., xxx, částku 100.000,- Kč,

nezl. D.F., nar. xxx, nezl. N.F., nar. xxx a L.F., nar. xxx, všichni bytem Xxx, každému částku 200.000,- Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození D. M., K. M., D.F., N.F.á a L.F.á se zbytky svých nároků na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená L.Ch., nar. xxx, bytem xxx, odkazuje s celým svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Skutkový děj uvedený ve výroku rozsudku byl zjištěn zejména z výpovědi obžalovaného Ivana H. v hlavním líčení a dále ze dvou znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a z výslechu znalců MUDr. Tomáše Vojáčka a MUDr. Václava Horáka v hlavním líčení. Žádný z provedených důkazů nesvědčí proto, že by v době, kdy obžalovaný zaútočil vůči poškozenému D.M. úderem pěstí do obličeje a úderem baseballovou pálkou do hlavy, byl přítomen v chatce poškozeného také někdo jiný, než obžalovaný a poškozený. Poškozený po útoku obžalovaného upadl do kómatu, ze kterého se neprobral až do své smrti dne 8.3.2017, nemohl být proto vyslechnut. Svědci, kteří byli vyslechnuti v hlavním líčení, neboť jejichž výpověď z přípravného řízení byla v hlavním líčení přečtena, vypovídali převážně k následným událostem a není potřeba obsah jejich výpovědi podrobně reprodukovat v odůvodnění tohoto rozsudku.

Obžalovaný Ivan H. v přípravném řízení vypovídal pouze dne 23.12.2016, kdy byl vyslechnut na úřední záznam o podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 tr. řádu. Nešlo o neodkladný nebo neopakovatelný úkon, proto tato jeho výpověď nemůže být použita jako důkaz v hlavním líčení a nemůže sloužit jako podklad k rozhodnutí o vině. Po sdělení obvinění podle § 160 odst. 1 tr. řádu obžalovaný Ivan H. při následných výsleších za přítomnosti svého obhájce ve dnech 25.12.2016 a 18.7.2017 využil svého práva odmítnout výpověď.

Na úvod své výpovědi v hlavním líčení obžalovaný uvedl, že velice lituje, co se stalo, obžalovaný se jenom bránil, bránil svůj život. Dále obžalovaný vypověděl, že s poškozeným se seznámil dne 20.11.2016, poškozený obžalovanému nabídnul, aby pro něj pracoval, měl mu udělat střechu a kamna na chatce, nepohodli se však ohledně výplaty odměny za práci, naposledy se kvůli penězům pohádali dne 26.11.2017. Dne 30.11.2017 poškozený obžalovanému zavolał, aby obžalovaný za ním přišel do zahradní chatky, poškozený odmítl obžalovanému dát jakékoliv peníze a znovu se pohádali. Když obžalovaný poškozenému řekl, že nebude pokračovat v práci a že bude vypovídat o tom, čím se poškozený zabývá, poškozený se rozzlobil a obžalovaného při jeho odchodu napadl úderem baseballovou pálkou, obžalovaný se uhnul a poškozený jej uhodil pálkou do ramene. Když chtěl poškozený uhodit obžalovaného baseballovou pálkou podruhé, to se mu nepodařilo, protože zavadil o nějakou věc a páłka mu vypadla na zem. Obžalovaný potom poškozeného 2x udeřil pěstí do obličeje a poškozený upadnul na zem a začal křičet, že obžalovaného pořeže a zabije. Poškozený vzal kuchyňský nůž, se kterým chtěl zaútočit na obžalovaného, obžalovaný však zvedl baseballovou páčku a uhodil s ní poškozeného do čelisti. Na to poškozený znovu zaútočil na obžalovaného, proto obžalovaný poškozeného znovu 2x uhodil do oblasti ucha. Poté poškozený spadnul na jedno koleno, obžalovaný se k němu přiblížil, aby mu pomohl,

poškozený však jen chroptěl a tekla mu krev. Obžalovaný vzal mobilní telefon poškozeného, na svém mobilním telefonu neměl kredit, obžalovaný nevěděl, jak má zavolat záchranku, proto začal volat na čísla, které měl poškozený uloženy ve svém mobilním telefonu, volání mu však odpovídali česky a obžalovaný jim nerozuměl. Posléze se dovolal svědku K., kterému řekl, že poškozeného D.M. zbil a požádal jej, aby zavolal záchranku. K. slíbil, že na místo přijde, obžalovaný mu šel naproti, potkali se někde u řeky, obžalovaný předal K. mobilní telefon poškozeného a K. řekl, že zajde do zahradní chatky, aby se podíval, v jakém stavu je poškozený a zde je nutno volat záchranku. Poškozený byl ve velmi špatném stavu, proto nechtěl K. s obžalovaným dále komunikovat, následující týden poradil K. obžalovanému, ať odjede na xxx, protože ho hledají kamarádi poškozeného, obžalovaný však odmítl na xxx odjet, protože se jenom bránil. Poté, co obžalovaný obdržel policejní výzvu, dostavil se na policejní stanici druhý den sám dobrovolně a následně byl zadržen.

Znalci MUDr. Petr Tomášek a MUDr. Tomáš Vojáček, kteří provedli pitvu poškozeného D.M., v závěru svého znaleckého posudku uvedli, že bezprostřední příčinou smrti D.M. bylo vážné mozkolebečné poranění ze dne 30.11.2016 (zlomeniny klenby a spodiny lební, vnitrolební krvácení a pohmoždění mozku) s následným těžkým poúrazovým otokem mozku a z toho plynoucím trvalým poškozením nervových buněk mozku v důsledku hypoxie (nedostatku kyslíku). Poškozený D.M. byla po celou dobu hospitalizace až do jeho smrti v hlubokém bezvědomí, tzv. vigilním kómatu, který je projevem trvalého poškození nervových buněk. Mezi utrpeným mozkolebečným poraněním ze dne 30.11.2016 a smrtí poškozeného je tedy z hlediska medicínského přímá příčinná souvislost.

MUDr. Tomáš Vojáček během výslechu znalce v hlavním líčení tyto závěry znaleckého posudku potvrdil a dále uvedl, že poškozený byl v nemocnici 3 měsíce a 8 dnů, za tu dobu se zlomeniny klenby a spodiny lební zhojily, příčinou smrti poškozeného bylo vážné poranění mozku. Zlomeniny klenby lební a spodiny lební jsou patrné i z lomných linií, které byly zjištěny při pitevním nálezu a tyto zlomeniny odpovídají úderu tupým předmětem, který dopadal velkou intenzitou, údery pěstí takové zranění nezpůsobí. Údery pěstí mohou způsobit drobnou zlomeninu spánkové kosti, která je tenká, případně obličejových kostí. Zlomeniny klenby lební nelze vysvětlit ani jednoduchým pádem na zem poškozeného. K dotazu obhájce, pak znalec vysvětlil, že dekubitální sepse jsou chorobné změny, k nimž dochází tím, že v důsledku dlouhodobého ležení není prokrvená kůže, včetně podkoží, eventuální svaloviny. Příčinou smrti je maligní pohmoždění mozku s maligním otokem mozku, v důsledku nichž poškozený nemohl hýbat a tím vznikaly komplikace v léčbě.

Znalec MUDr. Václav Horák ve svém znaleckém posudku z odvětví soudního lékařství popsal zranění poškozeného D.M.y, které jsou patrné z lékařských zpráv Ústřední vojenské nemocnice v Praze, kde byl poškozený přijat k hospitalizaci dne 30.11.2016 a kde také byly následně provedeny urgentní neurochirurgické zákroky na hlavě a mozku poškozeného. Znalec popsal zranění poškozeného D.M. tak, jak jsou uvedeny v popisu skutkového děje, přičemž z obsahu znaleckého posudku a zejména z výpovědi znalce u hlavního líčení bylo zjištěno, že znalec lokalizoval 4 závažná poranění na hlavě poškozeného, a to v levé spánkové krajině, v týlní krajině (zlomenina spodiny lební), a v obou lícně čelistních komplexech. Když se znalec vyjadřoval k mechanismu vzniku zranění v písemně vypracovaném posudku, vycházel z výpovědi obžalovaného učiněné v přípravném řízení, tato

výpověď je však jako důkaz nepoužitelná, proto při výslechu v hlavním líčení byla znalci předestřena výpověď obžalovaného z předchozího hlavního líčení. Znalec uvedl, že v podstatě popis útoku odpovídá způsobeným zraněním, která mohla vzniknout po úderech baseballovou pálkou. Obžalovaný H. ve své výpovědi v hlavním líčení mimo jiné uvedl, že stoprocentně může tvrdit, že poškozeného uhodil baseballovou pálkou třikrát, na čtvrtý úder si nepamatuje, byl v šoku a obával se o svůj život. Znalec MUDr. Václav Horák k tomu uvedl, že nelze vyloučit, že některý z těch čtyř úderů – řekněme např. na oblast obličeje – nebyl veden baseballovou pálkou, ale řekněme rukou sevřenou v pěst, a to velké intenzity nebo třeba zafixované hlavy proti tvrdé položce. K dalším doplňujícím dotazům znalec uvedl, že tržně zhmožděné rány pravé obočí a dolního rtu nemusely vzniknout pouze úderem pěstí, ale mohly vzniknout zároveň se zlomeninou lícně čelistního komplexu. Poranění poškozeného v týlní krajině hlavy nemohlo vzniknout v době, kdy poškozený a obžalovaný stáli proti sobě čelem, avšak mohlo k němu dojít v době, kdy poškozený byl vůči poškozenému otočen bokem. Poranění na čtyřech různých částech hlavy automaticky neznamená, že se obžalovaný při úderech baseballovou pálkou rozmachoval z různých stran, poškozený mohl v průběhu jednotlivých úderů svou pozici vůči obžalovanému měnit. K mechanismu vzniku zranění, která poškozený utrpěl mimo oblast hlavy, se znalec podrobněji nevyjádřil, uvedl, že vycházel pouze z lékařské dokumentace, která u těchto dalších zranění nebyla tak podrobná, jako u život ohrožujících poranění hlavy. Zlomenina žebra nemusela vzniknout pouze úderem baseballovou pálkou, ale také pádem poškozeného na záda na nějaký pevně vystupující předmět. Vzhledem k fotodokumentaci, která byla pořízena při ohledání místa činu, se s přihlédnutím ke značnému nepořádku v chatce dokonce jeví okolnost, že poškozený se mohl při pádu na zem uhodit o nějaký vyčnívající předmět, jako pravděpodobná.

V prvním hlavním líčení byl vyslechnut svědek Vladislav S., hospodář zahrádkářské kolonie, v níž je chatka poškozeného D.M.y. Tento svědek volal na linku 155 (Rychlá záchranná služba) poté, co jej o zavolání požádali Ukrajinci, kterým předtím otevíral branku od zahrádkářské kolonie, aby se mohli dostat k chatce poškozeného D.M.y. Svědek S. rovněž vypověděl, že tyto dva Ukrajinci předtím vynášeli ze zahrádkářské kolonie igelitovou tašku, kterou nesli někam do parku a vrátili se bez ní. Obžalovaného H.a v zahrádkářské kolonii dne 30.11.2016 svědek S. neviděl. Výpověď obžalovaného H. není v rozporu s výpovědí svědka S.. Naopak rozpory byly zjištěny mezi výpovědí obžalovaného H.a a výpovědí svědka V.a, který byl také vyslechnut v prvním hlavním líčení.

Svědek Mihály V. spontánně vypověděl pouze to, že byl s poškozeným D.M.ou domluven na tom, že mu přiveze nějaké dřevo, poškozený měl vypnutý mobilní telefon, proto se šel za ním podívat do zahradní chatky. Společně se svědkem K. našli v chatce zraněného poškozeného, kterého umývali vodou, když to nepomohlo, svědek V. šel za svědkem S.m, aby zavolal záchranku. K doplňujícím dotazům svědek V. popřel, že by byl u poškozeného D.M. dne 30.11.2016 již v dopoledních hodinách, svědek rovněž popřel, že by obžalovanému dne 26.11.2016 a dne 30.11.2016 v dopoledne říkal, že by neměl po poškozeném požadovat peníze, když se v České republice zdržuje nelegálně jak vypověděl obžalovaný. Svědek V. rovněž popřel, že by za zahrádkářské kolonie společně s K. vynášeli igelitovou tašku, ačkoliv tuto skutečnost tvrdil svědek S.. V rozporu s výpovědí svědka S. je také tvrzení svědka V., že jej do zahrádkářské kolonie pouštěl svědek S. samotného, ačkoliv svědek S. opakovaně na výslovný dotaz předsedy senátu vypověděl, že do zahrádkářské

kolonie pouštěl dva Ukrajince najednou. Skutečnost, že do zahrádkářské kolonie přišel společně se svědkem V.em, uvedl ve své svědecké výpovědi v přípravném řízení i Ivan K., který mimo jiné uvedl, že je svědek S. pustil do zahrádkářské kolonie najednou proto, že znal svědka V.a, který k poškozenému D.M.ovi chodil častěji. Svědek V. nepopřel, že pracovníkům záchranné služby řekl, že poškozený spadnul ze žebříku, přitom svědek K. v přípravném řízení vypověděl, že v V.a informoval o tom, že mu obžalovaný do telefonu řekl, že poškozeného zbil. Svědek K. rovněž potvrdil, že pracovníkům záchranné služby řekli, že poškozený spadnul ze žebříku, na popud svědka V.. Svědek V. tuto okolnost v hlavním líčení vysvětlil zcela nevěrohodným způsobem, že ho špatně chápal, že poškozený ležel pod žebříkem. Svědek V. také u hlavního líčení uvedl, že byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 odsouzen za přečiny neposkytnutí pomoci a neoznámení trestního činu, proti trestnímu příkazu si nepodal odpor, ačkoliv se necítil vinen a poškozenému chtěl pomoci.

Pokud svědci V. a K. vynášeli z chatky poškozeného D.M.y igelitovou tašku ještě předtím, než požádali svědka S., aby zavolal záchranku, lze předpokládat, že takto ukrývali drogy, které poškozený D.M. v této chatce prodával. O tom, že obžalovaný prodával drogy, vypovídal nejen obžalovaný H., ale také svědek K. a dále svědkyně L.F., družka poškozeného, vypověděla, že poškozený byl v roce 2016 půl roku ve vězení v souvislosti s držením marihuany. Rozpory mezi výpovědí obžalovaného H.a a svědka V. podle názoru soudu nesvědčí o tom, že by výpověď obžalovaného byla nevěrohodná, naopak rozpory mezi výpovědí svědka V.a a výpověďmi svědků S. a K., jakož i další výše uvedené skutečnosti, spíše svědčí pro závěr soudu o nevěrohodnosti výpovědi svědka V.a.

K podání svědecké výpovědi u hlavního líčení byl také předvoláván Ivan K., který se k prvnímu hlavnímu líčení nedostavil, a advokátka Mgr. Zuzana Kratinová zaslala emailovou poštou omluvu s tím, že svědek se v současné době dlouhodobě zdržuje mimo území České republiky, pobývá v Belgii. Při svém výslechu v přípravném řízení svědek K. předložil doklad totožnosti, podle něhož je k trvalému pobytu přihlášen skutečně v Belgii. Mgr. Kratinovou sdělila soudu emailovou adresu svědka K. a zároveň uvedla, aby mu další předvolání k hlavnímu líčení bylo zasláno na stejnou adresu v České republice. Na další předvolání svědek K. znovu nijak nereagoval, nebyl předložen žádný doklad o doručení a emailová adresa se ukázala jako nefunkční. Vzhledem k tomu, že jde o vazební řízení a výslech svědka prostřednictvím dožádaného soudu v Belgii by byl časově značně náročný, předseda senátu dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky uvedené v § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu, že svědek je osobou, která se stala pro dlouhodobý pobyt v cizině nedosažitelnou. V hlavním líčení proto byla přečtena svědecká výpověď Ivana K. z přípravného řízení, kdy svědek vypovídal za účasti tlumočnicka a obhájce obžalovaného. Svědek K. potvrdil, že obžalovaný mu dne 30.11.2016 v odpoledních hodinách z mobilního telefonu poškozeného D.M. a žádal svědka, aby zavolal sanitku, protože poškozeného zmlátil. Svědek K. však nevypověděl, že by se následně s obžalovaným sešel osobně, že by mu obžalovaný předal mobilní telefon poškozeného, který měl svědek údajně hodit do řeky. Výpověď obžalovaného H.a a svědka K. se také liší v tom, kdy a za jakých okolností se obžalovaný seznámil s poškozeným D.M.. Tyto rozpory však nepovažuje soud za natolik zásadní, aby došel k závěru, že výpověď obžalovaného H. je nevěrohodná v tom, jak probíhal konflikt mezi ním a poškozeným D.M. dne 30.11.2016, ostatně svědek K. nebyl tomuto konfliktu osobně přítomen.

V hlavním líčení byla vyslechnuta jako svědkyně také družka poškozeného L.F., která byla o napadení poškozeného telefonicky informována svědkem S.m. Svědkyně vypověděla, že poškozený D.M. na zahradní chatku jezdil často, dne 30.11.2016 s ním naposledy telefonicky mluvila po obědě. K příčinám konfliktu mezi obžalovaným a jejím druhem se svědkyně L.F. nevyjádřila, o obžalovaném věděla pouze to, že jej její druh ubytoval ve druhé zahradní chatce, kterou vlastnili, a daroval mu také teplé oblečení. Svědkyně dále vypověděla, že obžalovaného viděla asi týden před tím, než napadnul její druha, bylo to za tmy v místě jejího bydliště, poznala ho podle fotografie, není si však jista, zda to byl on. V hlavním líčení svědkyně obžalovaného neviděla, protože požádala, aby mohla vypovídat v jeho nepřítomnosti a této žádosti předseda senátu vyhověl. Obžalovaný v reakci na výpověď svědkyně uvedl, že se svědkyní setkal u ní v bytě, kam jej poškozený D.M. pozval na večeři, svědkyně na toto tvrzení reagovala tak, že nemůže vyloučit, že obžalovaný byl u nich v bytě v době, kdy ona nebyla doma. Na závěr své výpovědi svědkyně L.F. uvedla, že poškozený se lidem, které neznal nebo jim nevěřil, představoval smyšleným jménem A., z výpovědi obžalovaného v přípravném řízení vyplývá, že poškozeného znal pod jménem A. a tuto skutečnost obžalovaný potvrdil i během výslechu svědkyně L.F. v hlavním líčení. Z obsahu výpovědi svědkyně L.F. a z toho, že se nechtěla s obžalovaným potkat osobně, je patná zášť svědkyně vůči obžalovanému, který usmrtil jejího druha. Tato emoce svědkyně je sice pochopitelná, avšak určitým způsobem ovlivňuje věrohodnost výpovědi svědkyně.

Výpovědi ostatních svědků z přípravného řízení byly za souhlasu stran v hlavním líčení pouze přečteny. Z těchto výpovědí nevyplývá, že by tito svědci přišli do styku s obžalovaným a že by byli informováni o příčinách konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným. Není proto potřebné v odůvodnění tohoto rozsudku obsah výpovědí těchto svědků reprodukovat. Za zmínku pouze stojí ta část výpovědi svědka Andriy Y., v níž popisuje, jak dne 30.11.2016 po 16:00 hodině šel za poškozeným do jeho zahradní chatky, protože se poškozenému nemohl dovolat telefonem. Při cestě k zahrádkářské kolonii potkal dva Ukrajince, kteří šli proti němu, když poškozený nereagoval na pískání a volání svědka od branky zahrádkářské kolonie, svědek se obrátil na ty dva Ukrajince, kteří se zrovna vraceli k zahrádkářské kolonii. Ukrajinci svědkovi řekli, že poškozený D.M. leží v chatce v krvi, že se mu stala nehoda. Svědek Y. šel s Ukrajinci do zahradní chatky, kde mu Ukrajinci ukazovali zraněného poškozeného, teprve poté šli za svědkem S.m, aby zavolal záchranku. Výpověď svědka Y. tedy potvrzuje výpověď svědka S., podle níž svědci V. a K. před tím, než svědka S. požádali, aby zavolal záchranku k poškozenému, o němž museli oba vědět, že utrpěl vážná život ohrožující zranění, vynášeli ze zahradní chatky nějaké věci. Podle názoru soudu svědci s největší pravděpodobností, která téměř hraničí s jistotou, vynášeli z chatky drogy, které tam poškozený distribuoval.

Při zjišťování skutkového děje, tedy jakým způsobem obžalovaný napadnul poškozeného D.M. a co bylo důvodem tohoto napadení, má soud k dispozici pouze jediný přímý důkaz, jímž je výpověď obžalovaného v hlavním líčení. Dalšími nepřímými důkazy jsou odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetiky a zejména výpověď znalce MUDr. Václava Horáka v hlavním líčení k tomu, jaká zranění byla zjištěna na hlavě a těle poškozeného D.M. a jakým způsobem mohla tato zranění vzniknout. Genetickým zkoumáním stěrů, které byly sejmuty z rukojetí baseballové pálky zajištěné při ohledání místa činu, byl stanoven smíšený profil DNA odpovídající minimálně dvěma osobám, přičemž lze

rozlišit znaky shodné s profilem DNA poškozeného .D.M.y a s velkou pravděpodobností byla zjištěna shoda s profilem DNA obžalovaného Ivana H. Při výslechu MUDr. Václava Horáka, znalce z odvětví soudního lékařství, byla v hlavním líčení znalci předestřena výpověď obžalovaného Ivana H.a z předchozího hlavního líčení, podle níž obžalovaný na poškozeného zaútočil nejprve dvěma ranami pěstí do obličeje a poté třemi údery baseballovou pálkou, nejprve do čelisti a poté 2x do oblasti ucha. Znalec k tomu uvedl, že zjištěná zranění na hlavě poškozeného odpovídají úderům baseballovou pálkou. K vyjádření obžalovaného, že si pamatuje pouze na tři údery baseballovou pálkou a na čtvrtý si nevzpomíná, znalec uvedl, že některý ze čtyř úderů, která odpovídají zraněním na hlavě poškozeného, nemusel být veden baseballovou pálkou, ale mohl být veden rukou sevřenou v pěst za použití velké intenzity, případně v pozici zafixované hlavy proti tvrdé podložce.

Ze znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství z výpovědi znalce MUDr. Václava Horáka v hlavním líčení bylo zjištěno, že poškozený D.M. utrpěl na hlavě závažná poranění, která jej bezprostředně ohrožovala na životě, a to na čtyřech různých místech hlavy. Jednalo se o tržně zhmožděnou ránu v levém spánkové krajině s tříštivou vpáčenou zlomeninou klenby lební, dále zlomeninu spodiny lební s únikem mozkomíšního moku v týlní krajině a tříštivou zlomeninu obou lícňích čelistních komplexů (pravého i levého). Je nesporné, že tato poranění vznikla opakovanými údery baseballovou pálkou, které poškozenému uštědřil obžalovaný Ivan H.. Vzhledem k tomu, že obžalovaný vypověděl, že poškozeného nejdříve uhodil dvěma ranami pěstí do obličeje a pamatuje si pouze na tři následné údery baseballovou pálkou a znalec MUDr. Václav Horák připustil, že jedno ze 4 zranění mohlo vzniknout po úderu rukou sevřenou v pěst velké intenzity, byl popis skutkového děje uvedený v obžalobě doplněn ve výroku rozsudku tak, že obžalovaný udeřil poškozeného nejen baseballovou pálkou, ale také rukou sevřenou v pěst.

Poškozený D.M. byl po svém napadení dne 30.11.2016 hospitalizován nejdříve v Ústřední vojenské nemocnici v Praze, poté v nemocnici Český Brod, kde také 8.3.2017 zemřel. Ze znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství, kdy vyhotovili lékaři provádějící pitvu zemřelého a z výslechu znalce MUDr. Tomáše Vojáčka v hlavním líčení bylo zjištěno, že příčinou smrti poškozeného je maligní pohmoždění mozku s maligním otokem mozku, přičemž k pohmoždění mozku došlo již při úderech do hlavy poškozeného vedený značnou intenzitou dne 30.11.2016. Poškozený D.M. sice zemřel až poté, co byl 3 měsíce a 8 dnů hospitalizován v nemocnicích, během hospitalizace se však nikdy neprobral z kómatu a zemřel fakticky na následky poranění mozku, které mu dne 30.11.2016 způsobil obžalovaný Ivan H.. Lze tedy dojít k závěru, že obžalovaný fakticky poškozeného usmrtil.

Na jednání obžalovaného bylo v různých stádiích trestního řízení z hlediska právní kvalifikace nahlíženo odlišně. V usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu ze dne 24.12.2016 bylo jednání obviněného Ivana H.a kvalifikováno jako zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku. Poté, co poškozený D.M. zemřel, bylo jednání obviněného překvalifikováno na zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 3 tr. zákoníku a proto tento zvlášť závažný zločin byla podána také obžaloba. Státní zástupkyně v odůvodnění obžaloby uvedla, že úmysl obviněného H.a směřoval ke způsobení poranění takové intenzity, které má charakter těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 tr. zákoníku, obviněný věděl, že svým jednáním může způsobit tento

těžší následek, neboť útočil údery baseballovou pálkou na oblast hlavy v níž je uložen mozek, který je životně důležitým orgánem. Smrt byla poškozenému D.M.ovi způsobena z nedbalosti. Obviněný již v první své výpovědi v přípravném řízení, která však není použitelná jako důkaz v hlavním líčení, vypověděl, že se bránil napadení ze strany poškozeného A.a, který jej nejprve uhodil baseballovou pálkou a potom jej ohrožoval nožem, který poškozený držel v ruce a přitom slovně vyhrožoval, že obviněného zabije. Státní zástupkyně v odůvodnění obžaloby k tomu uvedla, že jednání obviněného nelze považovat za jednání v nutné obraně.

Předseda senátu při nařízení prvního hlavního líčení obžalovaného, jeho obhájce a státního zástupce podle § 190 odst. 2 tr. řádu upozornil, že skutek uvedený v obžalobě je možno posuzovat také jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku. Toto upozornění bylo vydáno ještě předtím, než bylo provedeno dokazování v hlavním líčení a ze znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství vyplývalo, že poškozenému obžalovaný způsobil zranění na zátylku hlavy a dále zlomeniny hlavičky 12 žebra vlevo, ke které mohlo dojít úderem baseballovou pálkou do zad poškozeného a útok vedený na poškozeného zezadu vylučuje jakékoliv úvahy o jednání v nutné obraně. Pokud obžalovaný útočil silnými údery baseballovou pálkou na hlavu poškozeného, musel si být vědom toho, že poškozenému může způsobit nejen těžkou újmu na zdraví, ale musel si být navíc vědom a zároveň být také srozuměn také s tím, že opakovanými silnými údery do hlavy poškozeného baseballovou pálkou může způsobit taková zranění, která poškozeného bezprostředně ohrožují na životě a poškozený na následky těchto zranění, byť po uplynutí více než 3 měsíců, skutečně zemřel. Dokazováním provedeným v hlavním líčení však nebylo jednoznačně prokázáno, že by obžalovaný útočil na poškozeného zezadu v nepřímém úmyslu způsobit mu smrtelná zranění, proto při vyhlášení rozsudku nebyla kvalifikace podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku použita.

Obžalovaný Ivan H. ve své výpovědi v prvním hlavním líčení sice nepopřel, že na poškozeného D.M. zaútočil ranami pěstí do obličeje a opakovanými údery baseballovou pálkou do hlavy, ale zároveň uvedl, že se jenom bránil útoku poškozeného. Vypověděl, že když po předchozí slovní rozepři a hádce odcházel ze zahradní chatky poškozeného, zaregistroval, že jej poškozený chce uhodit baseballovou pálkou do zad, uhnul se a poškozený jej uhodil do ramene, když je chtěl poškozený uhodit podruhé, baseballovou pálkou mu z ruky vypadla na zem. Na to obžalovaný poškozeného 2x udeřil pěstí do obličeje, poškozený upadnul a začal křičet, že obžalovaného pořeže a zabije. Poškozený vzal ze stolu nůž, se kterým zaútočil na obžalovaného, obžalovaný však vzal upadlou baseballovou pátku a uhodil s ním poškozeného do čelisti. Poškozený však na obžalovaného znovu zaútočil nožem a vyhrožoval mu zabitím, proto jej obžalovaný znovu dvakrát uhodil baseballovou pálkou do oblasti ucha. Tato obhajoba obžalovaného nebyla dokazováním provedeným v hlavním líčení vyvrácena. Podle výpovědi obžalovaného konflikt vznikl proto, že poškozený mu odmítal zaplatit peníze za provedenou práci a obžalovaný za těchto podmínek odmítl pokračovat v práci a navíc poškozenému vyhrožoval, že oznámí, že poškozený v zahradní chatce prodává drogy. Poškozený, který podle výpovědi jeho družky L.F.é byl již za drogovou trestnou činnost potrestán nepodmíněným trestem odnětí svobody, měl tedy motiv k tomu, aby jako první napadnul obžalovaného a zabránil svému případnému trestnímu stíhání za distribuci drog.

Ta část výpovědi obžalovaného, v níž popisuje, jakým způsobem zaútočil na poškozeného .D.M., je soudem hodnocena jako věrohodná vzhledem k obsahu odborného vyjádření z odvětví genetiky a vzhledem k výpovědi znalce MUDr. Václava Horáka ve druhém hlavním líčení. Svědek Ivan K. ve své výpovědi v přípravném řízení, která byla u hlavního líčení přečtena, potvrzuje rovněž tu část výpovědi obžalovaného, podle níž obžalovaný po odchodu z chatky poškozeného D.M. svědkovi K. zavolal z mobilního telefonu poškozeného a svědkovi řekl, že poškozeného zbil a požádal svědka, aby zavolal záchranku. Bylo by nelogické, aby část výpovědi obžalovaného, která se týká napadení poškozeného a chování obžalovaného po tomto napadení, byla hodnocena jako věrohodná a jiná část výpovědi obžalovaného, která se týká okolností, jež napadení poškozeného předcházely, byla hodnocena jako nevěrohodná. Z dokazování provedeného v hlavním líčení nebyly zjištěny natolik závažné a jednoznačné indicie, ze kterých by se dalo usuzovat na celkovou nevěrohodnost výpovědi obžalovaného. Jestliže byly konstatovány rozpory mezi výpovědí obžalovaného a výpovědí svědka Mihály V., soud se přiklání spíše k tomu, jak je uvedeno výše, že nevěrohodná je výpověď svědka V.. Rozpory mezi výpovědí obžalovaného a výpovědí svědka Ivana K. se netýkají žádných podstatných skutečností, navíc výpověď svědka K. nelze hodnotit jako zcela věrohodnou, svědek byl informován obžalovaným, že obžalovaný poškozeného zbil, přesto svědek K. společně se svědkem V. nepravdivě uváděli, že poškozený spadnul ze žebříku. Svědek K. ve své výpovědi dále uvedl, že poté, co poprvé přišli se svědkem V. k zahradní chatce poškozeného, nemohli se do chatky dostat, proto šli ven hledat klíče od chatky, které měly být podle tvrzení obžalovaného uloženy ve žluté rukavici, kterou však nenašli, proto se vrátili k chatce poškozeného a tuto otevřeli tím, že dveře vypáčili sekerou. Tato výpověď je však v rozporu se svědeckou výpovědí Andriy Y., který potkal K. a V. v době, kdy odcházeli ze Zahrádkářské kolonie a zase se do ní vraceli, přitom šli společně k chatce poškozeného, která již byla otevřená a K. s V. sdělovali svědku Y., že tam poškozený leží v krvi. Svědek K. přitom vypověděl, že další Ukrajinec přišel na místa v době, kdy svědek S. mluvil se záchrankou. Ani rozpory mezi výpovědí obžalovaného a výpovědí svědkyně L.F. nejsou takového charakteru, aby evokovaly jednoznačný závěr o nevěrohodnosti celé výpovědi obžalovaného. Nelze při tom přehlédnout, že výpověď svědkyně L.F. je emotivně podbarvená záští vůči obžalovanému.

Znalec MUDr. Václav Horák ve své výpovědi v hlavním líčení sice uvedl, že zranění v týlní krajině hlavy poškozeného nemohlo být způsobeno při tom, když obžalovaný a poškozený stáli proti sobě čelem, avšak mohlo být způsobeno, kdy byl poškozený k obžalovanému minimálně bokem. Ostatní poranění mohla vzniknout i v pozici, kdy obžalovaný a poškozený byli čelem proti sobě nebo při určitém náklonu. Dále znalec uvedl, že děj potyčky bývá složitý, pozice se průběžně mění, nelze se proto vyjádřit k tomu, zda poranění na různých částech hlavy vznikla tím, že obžalovaný se k úderům rozmachoval z různých stran, nebo tím, že poškozený různě natačel hlavu. Ke zlomenině žebra znalec v hlavním líčení uvedl, že obecně to muselo být buď nárazem pevného tupého předmětu na tu oblast, nebo pádem na záda na nějaký vystupující pevný předmět, např. roh stolu. Po výslechu znalce MUDr. Václava Horáka v hlavním líčení tedy nejde dojít k jednoznačnému závěru, že zlomeniny spodiny lebeční v týlní oblasti a zlomenina žebra na zádech vznikly v pozici, kdy poškozený byl vůči obžalovanému otočen zády a že tedy obžalovaný v podstatě napadnul bezbranného poškozeného v nepřímém úmyslu způsobit mu smrtící zranění. Na druhé straně,

jak je uvedeno v předchozím odstavci, nebyla ani vyvrácena obhajoba obžalovaného, že na poškozeného zaútočil v době, když se bránil předchozímu útoku poškozeného a v době, kdy mu poškozený vyhrožoval zabitím a přitom jej ohrožoval nožem, který držel v ruce. Ani soud však nedospěl k závěru, že by obžalovaný při útoku na poškozeného jednal v nutné obraně. Jednání v nutné obraně si lze představit tak, že by obžalovaný zabránil útoku nožem tím, že by poškozeného baseballovou pálkou uhodil do ruky, ve které nůž držel, o přiměřenou nutnou obranu by šlo i v případě, kdy mu takovým úderem způsobil zlomeniny ruky. Obžalovaný vypověděl, že poté, co poškozeného udeřil 2x pěstí do obličeje, poškozený upadnul na zem a teprve po tomto pádu se zmocnil nože, který ležel na stole. Soud má za to, že pokud by obžalovaný jednal v nutné obraně, měl dostatek času k tomu, aby chatku poškozeného opustil v době, kdy poškozený ležel na zemi a žádný nůž ještě v ruce neměl. Aby obžalovaný stačil odrazit případný útok poškozeného nožem úderem baseballovou pálkou, musel tuto pátku zvednout ze země ještě dříve, než poškozený udělal nějaký pohyb, který mohl obžalovaný považovat za útok nožem. Je tedy zřejmé, že obžalovaný se zmocnil baseballové pátky v úmyslu ji použít k útoku na poškozeného ještě před tím, než jej poškozený začal ohrožovat nožem. Při takovém průběhu vzájemné potyčky obžalovaný rozhodně meze nutné obrany překročil, ostatně v tomto smyslu se obžalovaný také vyjádřil ve své závěrečné řeči před vyhlášením rozsudku.

Obhajoba obžalovaného, že při vzájemném konfliktu byl prvotním útok veden ze strany poškozeného úderem baseballovou pálkou a v dalším průběhu konfliktu jej poškozený ohrožoval tím, že použije nůž, který držel v ruce, nebyla vyvrácena. Pokud některé důkazy vzbuzují pochybnosti o věrohodnosti výpovědi obžalovaného, tyto pochybnosti nejsou tak závažné a jednoznačné, aby vylučovaly použití zásady *in dubio pro reo*. V pochybnostech bylo tedy rozhodnuto ve prospěch obžalovaného a v popisu skutkového děje ve výroku rozsudku byla oproti obžalobě nahrazena část věty „z přesně nezjištěné pohnutky, pravděpodobně však po předchozí rozepři“, části věty, která zní „v reakci na to, že jej poškozený uhodil baseballovou pálkou a ohrožoval nožem“.

V rámci úvah o subjektivní stránce trestného činu obžalovaného soud nesouhlasí s vyjádřením státní zástupkyně obsaženým v obžalobě, že smrt byla poškozenému způsobena z nedbalosti. Soud trvá na tom, čím byl odůvodněn postup předsedy senátu podle § 190 odst. 2 tr. řádu při nařízení hlavního líčení tedy, že obžalovaný si musel být vědom a byl také srozuměn s tím, že opakovanými silnými údery kovovou baseballovou pálkou do hlavy poškozeného může způsobit taková zranění na mozku poškozeného, které poškozeného ohrožují bezprostředně na životě a že mu může způsobit smrt, ke které, byť s časovým zpožděním, skutečně došlo. Obžalovaný tedy jednal v nepřímém úmyslu poškozeného usmrtit, přesto jeho jednání nebylo kvalifikováno, jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku. Soud sice dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním překročil meze nutné obrany, nelze však přehlédnout vyjádření obžalovaného, že se v podstatě bránil útoku poškozeného, byl v šoku a obával se o svůj život. Jestliže soud v pochybnostech hodnotí celou výpověď obžalovaného jako věrohodnou, pak se toto vyjádření obžalovaného musí odrazit také v použité právní kvalifikaci. Soud proto dospěl k závěru, že obžalovaný jednal v silném rozrušení ze strachu a úleku. Podle znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie byly rozpoznávací schopnosti obžalovaného při deliktu zachovalé, jeho ovládací schopnosti byly snižené, avšak jen mírně, forenzně nevýznamně po požití alkoholu,

nevznikly tedy žádné pochybnosti o přičetnosti obžalovaného. Obžalovaný byl tedy uznán vinným zvláště závažným zločinem zabití podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku.

Při úvaze o trestu přihlédl soud k následujícím skutečnostem. Pokud soud uvěřil obhajobě obžalovaného, že byl nejdříve poškozeným napaden a bránil se útoku nožem, tak obžalovaný se v podstatě ke svému jednání doznal a na počátku své výpovědi v hlavním líčení také nad tímto jednáním vyslovil lítost. Obžalovaný dále uvedl, že se na výzvu policie dobrovolně dostavil na policejní stanici, kde byl následně zadržen. Pravdivost tohoto vyjádření je patrná z policejního úředního záznamu založeného na č.l. 638 spisu. Podle znalců z odvětví psychiatrie a psychologie je osobnost obžalovaného anomální, symplexní, jednoduše strukturovaná a jsou patrné zvláště povahové rysy s převahou emoční nestability a impulzivity. Rozumové schopnosti obžalovaného dosahují jen dolní hranice pásma průměru, v konfliktech a opilosti snadněji jedná impulzivně a poruchově. Konzumace alkoholu nemá u obviněného charakter syndromu závislosti, pokud jednal po použití malého množství alkoholu, šlo o prostou opilost, kterou si obžalovaný přivodil sám a dobrovolně s dostatečnou předchozí zkušeností a povědomím o účincích alkoholu na jeho jednání. Opilost vedla jen k odbrzdění zábran obžalovaného proti společenskému jednání. Znalec psycholog hodnotí prognózu resocializace obžalovaného jako reálnou, ale ztíženou. Jednání obžalovaného bylo afektogenně podmíněné, spjaté s vystupňovanými negativními emocemi jako zlost a vztek a pravděpodobně i strach, bylo provedeno pravděpodobně v lehké opilosti v situaci konfliktu, na jehož vzniku se podíleli oba zúčastnění. Obžalovaný Ivan H. nebyl v České republice dříve soudně trestán, v přípravném řízení však vypověděl, že v minulosti byl na Ukrajině v roce 2004 nebo 2006 odsouzen za rvačku, dostal podmíněný trest. Společenskou škodlivost jednání obžalovaného zvyšuje to, že poškozeného uhodil baseballovou pálkou do hlavy opakovaně, nejméně 3x, přičemž každým z těchto úderů mohl způsobit poškozenému zranění s fatálními následky.

Jako přiměřený k osobě obžalovaného i okolnostem případu soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody v délce, která se blíží polovině rozpětí trestní sazby uvedené v § 141 odst. 1 tr. zákoníku, a to v trvání šesti let. Vzhledem k délce uloženého trestu jeho podmíněný odklad nepřichází v úvahu a pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, protože podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou shledány nebyly. Obžalovaný je Ukrajinským státním občanem, který se zdržoval na území České republiky bez úředního povolení, dopustil se závažné trestné činnosti s fatálními následky, proto v rámci ochrany života a zdraví občanů České republiky, případně dalších osob zdržujících se na území České republiky, byl obžalovanému uložen také trest vyhoštění z území České republiky. Obžalovaný se snažil poškozenému dodatečně zajistit lékařskou pomoc, jeho resocializace je možná, proto trest vyhoštění nebyl uložen na dobu neurčitou, ale na maximálně možnou určitou dobu deseti let.

K trestnímu spisu jsou jako předměty doličné přiloženy kovová baseballová páłka a kuchyňskou s ulomenou špičkou čepel, předměty, které byly zajištěny při ohledání místa činu v zahradní chatce poškozeného D.M.. Baseballová páłka je věcí, které bylo užito ke spáchání trestného činu, avšak nejde o věc náležející pachateli, byla majetkem poškozeného, proto nelze u ní uložit trest propadnutí věci. Baseballová páłka a kuchyňský nůž jsou však předměty, které ohrožují bezpečnost lidí a mohou sloužit ke spáchání dalšího trestného činu,

proto soud u těchto doličných předmětů vyslovil ochranné opatření spočívající v zabránění věci podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku.

K trestnímu řízení se řádně a včas připojili jako poškození Ústřední vojenské nemocnice, Vojenská fakultní nemocnice Praha a Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, regionální pobočka Praha, pobočka pro Hl. m. Prahu a Středočeský kraj. V Ústřední vojenské nemocnici byl poškozený D.M. hospitalizován v době od 30.11.2016 do 7.12.2016, v té době nebyl účasten na veřejném ani komerčním pojištění a poškozenému byla v nemocnici poskytnuta zdravotní péče, jejichž hodnota byla vyčíslena na částku 215.955,- Kč, tato částka představuje škodu způsobenou Ústřední vojenské nemocnici. Všeobecná zdravotní pojišťovna předložila doklady o tom, že hradila náklady zdravotní péče poskytnuté poškozenému D.M. v souvislosti s výjezdem rychlé záchranné služby dne 30.11.2016, náklady zdravotní péče poskytnuté během hospitalizace poškozeného v Ústřední vojenské nemocnici v Praze ve dnech 7.12.2016 až 13.1.2017 a během hospitalizace poškozeného v Nemocnici Český Brod, s.r.o. v době od 13.1.2017 do 8.3.2017 a dále náklady vzniklé s převozem poškozeného na opakovaná speciální ambulantní vyšetření v době jeho hospitalizace v nemocnici v Českém Brodě. Všeobecná zdravotní pojišťovna vyčísnila škodu způsobenou hrazením úkonů zdravotní péče na celkovou částku 712.799,- Kč. O výši nákladů zdravotní péče, které byly hrazeny Ústřední vojenskou nemocnicí a Všeobecnou zdravotní pojišťovnou, nevznikly žádné pochybnosti, zdravotní péče byla poškozenému D.M. poskytnuta v souvislosti s následky jednání obžalovaného, která je součástí popisu skutkového děje, je dána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného ze dne 30.11.2016 a škodou, která vznikla Všeobecné zdravotní pojišťovně a Ústřední vojenské nemocnici, proto byla obžalovanému Ivanu H. podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost k náhradě škody těmito dvěma poškozeným právnickým osobám v plné požadované výši.

K trestnímu řízení se dále připojily s nárokem na náhradě škody spočívající v nemajetkové újmy nezletilé děti poškozeného .D.M. a to D. M., nar. xxxa K. M., nar. xxx, každá s částkou 250.000,- Kč, T.Č., nar. xxx s částkou 100.000,- Kč a D.F., nar. xxx, N.F., nar. xxx, oba společně se svojí matkou Lucií L.F., nar. xxx, družkou poškozeného v období předcházejícím spáchání trestného činu, všichni tři dohromady s částkou 2.500.000,- Kč a dále L.Ch., sestra poškozeného s částkou 500.000,- Kč. Poškozené L.F. a L.Ch. jsou zastoupeny zmocněncem JUDr. Karlem Polákem. Písemné uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy vyhotovené tímto zmocněncem nebylo v prvním hlavním líčení přečteno před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2 tr. řádu), protože je předseda senátu neměl k dispozici, bylo mu předloženo až po skončení prvního hlavního líčení. Uplatnění nároku bylo však doručeno do emailové schránky Městského soudu v Praze 24 minut před zahájením prvního hlavního líčení, poškozeným nelze přičítat k tíži, že nebylo včas dodáno do trestního spisu, proto bylo toto uplatnění přečteno při závěrečném hlavním líčení a soudem bylo akceptováno jako včas podané.

Všechny poškozené osoby jmenované v předchozím odstavci jsou oběti trestného činu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zák. č. 45/2013 Sb. o obětech trestných činů, nezletilé děti jsou navíc zvláště zranitelnou obětí ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) téhož zákona o obětech trestných činů. Náhradu nemajetkové újmy upravují také ustanovení § 2956 a 2959 občanského zákoníku, podle nichž škůdce odčiní duševní útrapy manželů, rodičů, dítěti nebo

jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Podle dosavadní ustálené praxe výše náhrady za nemajetkovou újmu v trestním řízení záleží na úvaze soudu. V občanském zákoníku je uvedeno, že se stanoví podle zásad slušnosti. Soud při určení výše náhrady nemajetkovou újmy přihlédl nejen k předpokládaným duševním útrapám pozůstalých, ale také k finančním možnostem obžalovaného, kterému je ukládán dlouhodobý nepodmíněný trest odnětí svobody. Jako přiměřenou určil soud náhradu nezletilým dětem, které nežily s poškozeným ve společné domácnosti, ale vůči nimž měl poškozený vyživovací povinnost, ve výši 100.000,- Kč. Za přiměřenou náhradu dětem, které s poškozeným žily ve společné domácnosti, a také poslední družce poškozeného považuje soud částku 200.000,- Kč každému z nich. Obžalovanému Ivanu H.ovi byla tedy podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost k náhradě škodě zaplatit nezletilým D. M., K. M. a T.Č. částku 100.000,- Kč (každé z nich), nezletilým D.F., N.F., rovněž tak jejich matce L.F. částku 200.000,- Kč (každému z nich). Pokud nezletilé D. M. a K. M., dále L.F.á za sebe i za své dvě nezletilé děti uplatnily náhradu nemajetkové újmy ve vyšší částce, byly se zbytkem svého nároku na náhradu škody podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních. S celým svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy byla podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních poškozená L.Ch., sestra poškozeného .D.M.y. Ačkoliv sourozenec usmrcené oběti trestného činu je ve smyslu zákona č. 45/2013 Sb., považován rovněž za oběť trestného činu, sourozenec není výslovně uveden v ustanovení § 2959 občanského zákoníku. Občanský zákoník počítá s peněžitou náhradou manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké usmrceného. L.Ch. nežila s poškozeným .D.M.ou ve společné domácnosti, je vdaná a zaměstnána, soud nepředpokládá, že by byla na poškozeném, kterým byl jejím bratrem nějak existenčně nebo psychicky závislá. Je nesporné, že L.Ch. může ztrátu svého bratra pociťovat jako psychickou újmu, ovšem není osobou natolik blízkou jako nezletilé děti poškozeného a jeho současná družka, proto soud dospěl k závěru, že sestře poškozeného náhrada nemajetkové újmy nenáleží.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu. Odvolání má odkladný účinek.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, kterého se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku může jej napadnout také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení o ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že výrok chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenec, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh.

Odvolání musí být v osmidenní lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 7. prosince 2017

za správnost vyhotovení:
Lenka Marhoulová

JUDr. Dušan Paška
předseda senátu